

K ČAJ VAPKOU JEDU

ROBIN STEVENSOVÁ

FRAGMENT

Čaj s kvapkou jedu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Robin Stevensová

Čaj s kvapkou jedu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

K ČAJ KVAPKOU JEDU

ROBIN STEVENSOVÁ

Preložila Laura Prišťáková

FRAGMENT

Robin Stevens: ARSENIC FOR TEA
Copyright © Robin Stevens, 2015
Cover, map copyright © Nina Tara, 2015
Translation © Laura Prištáková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4648-9
ISBN e-knihy 978-80-566-4653-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4654-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4652-6 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Boadie a ostatným MB.
Ďakujem za roky láskavosti a priateľstva –
a za to, že ste Daisy poskytli domov.

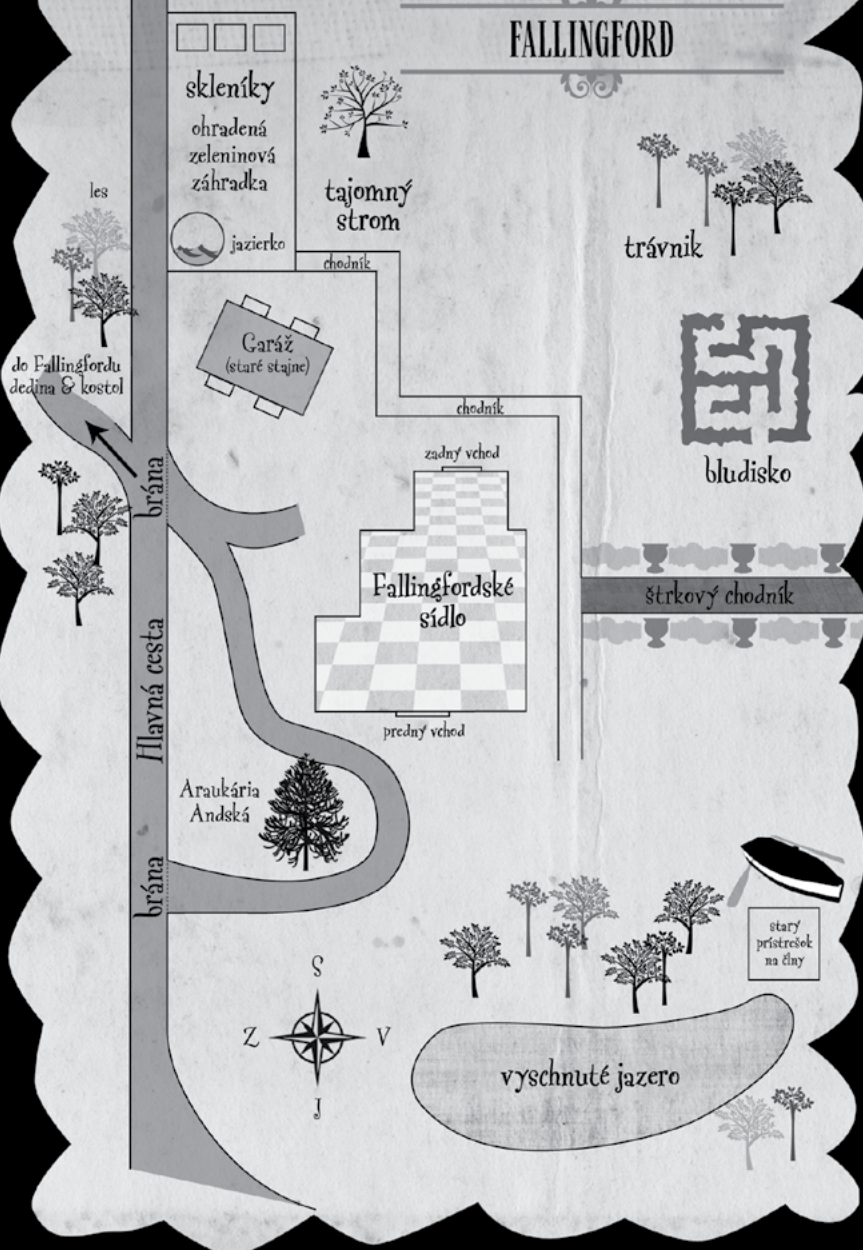
ČAJ KVAPKOU JEDU

Záznam o prípade vraždy pána Curtisa;
vyšetroval Detektívny spolok
Wellsová a Wongová.

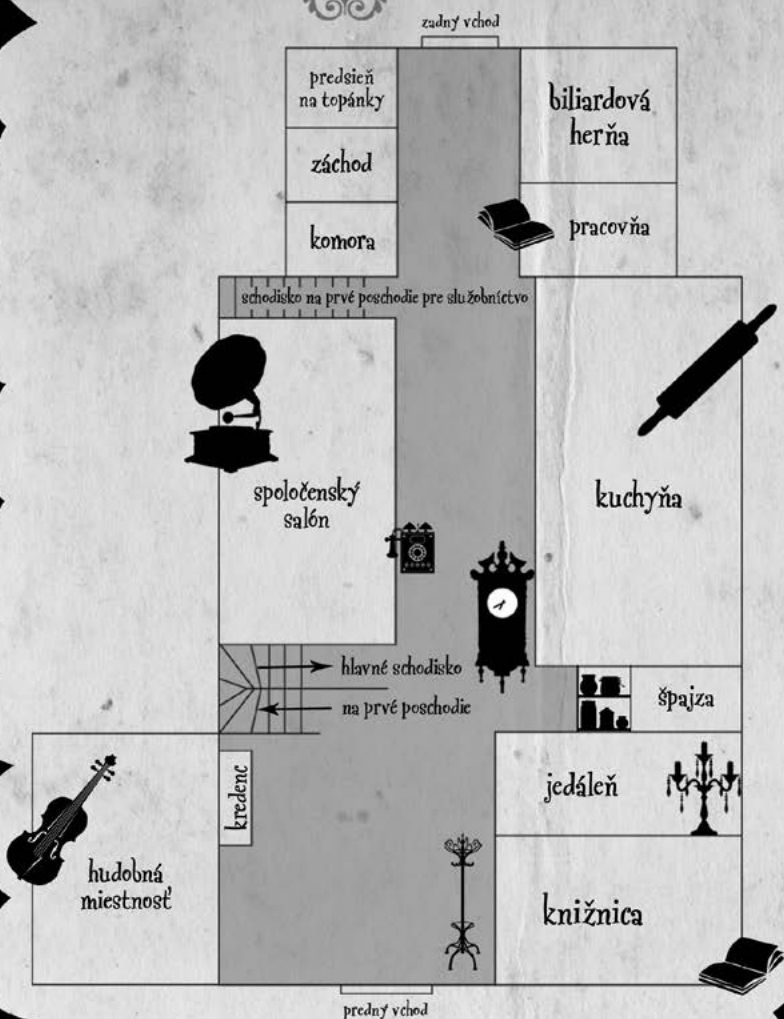
Spísala Hazel Wongová
(podpredsedníčka a sekretárka Detektívneho spolku),
vek: trinásť rokov.

Všetko sa začalo v sobotu 13. apríla 1935.

FALLINGFORD

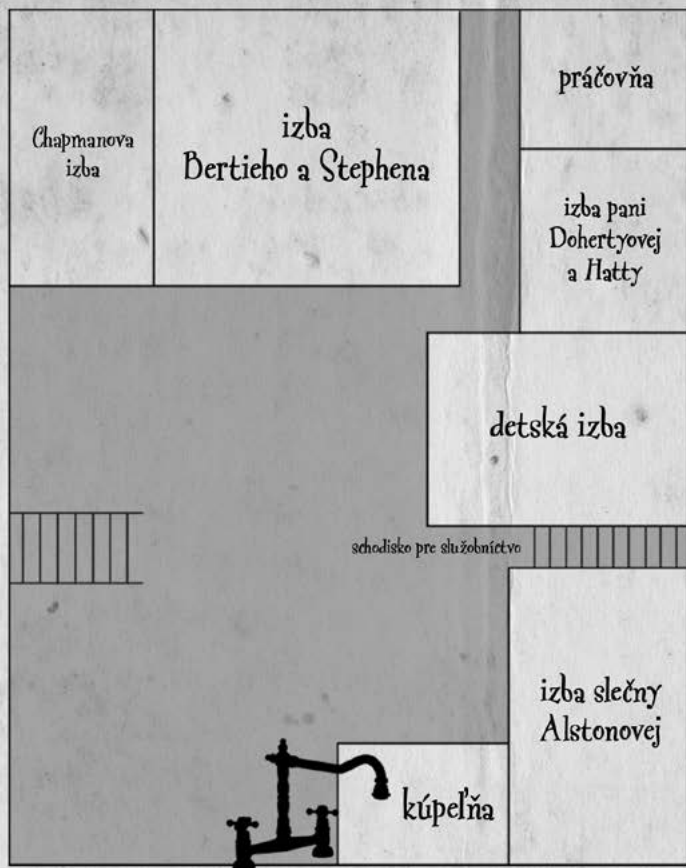
PRÍZEMIE

PRVÉ POSCHODIE

DRUHÉ POSCHODIE

FALLINGFORD

RODINA WELLSOVÁ

George Wells – *lord Hastings*

Margaret Wellsová (rodená Mountfitchetová) – *lady Hastingsová*

Saskia Wellsová – *teta lorda Hastingsa*

Felix Mountfitchet – *brat lady Hastingsovej*

Albert „Bertie“ Wells – *syn lorda a lady Hastingsových*

Daisy Wellsová – *dcéra lorda a lady Hastingsových*
a predsedníčka Detektívneho spolku

HOSTIA

Hazel Wongová – *podpredsedníčka a sekretárka
Detektívneho spolku*

Katherine „Kitty“ Freebodyová

Rebecca „Beanie“ Martineauová

Denis Curtis – *priateľ lady Hastingsovej*

Slečna Lucy Alstonová – *guvernantka Daisy Wellsovej*

Stephen Bampton – *spolužiak Bertieho Wellsa*

ZAMESTNANCI

Chapman – *správca domu rodiny Wellsovej*

Pani Dohertyová – *kuchárka a gazdina rodiny Wellsovej*

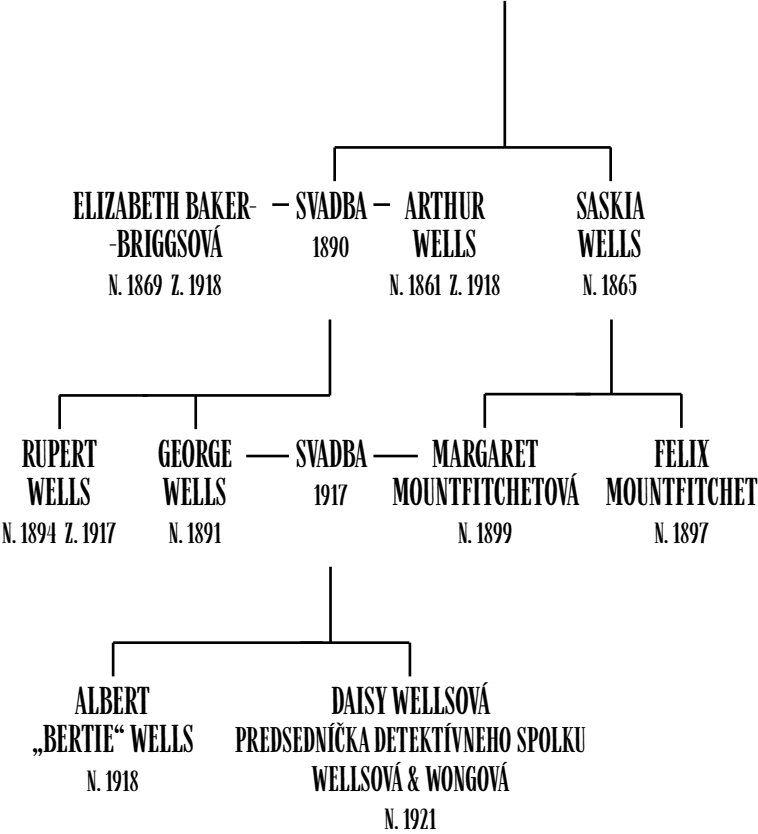
Hetty – *upratovačka rodiny Wellsovej*

PSY

Hriankoš

Millie

RODOKMEŇ
RODINY WELLSOVEJ

PRVÁ ČASŤ

PRÍCHOD PÁNA CURTISA

1

Pánovi Curtisovi sa stalo niečo príšerné.

Celkom ma prekvapilo, keď som si uvedomila, že mi to nie je ukradnuté. Ak by ste sa ma dnes ráno spýtali, čo si o ňom myslím, povedala by som vám, že pán Curtis nie je vôbec dobrý chlapík. Ale ani najhorší človek na svete by si to nezaslúžil.

Daisy má, samozrejme, iný názor. Podľa nej nie sú zločiny skutočne tie veci, ktoré by nás mali znepokojovať. Zaujíma ju len fakt, že sa niečo udialo, a chce pochopiť, čo to znamená. Aj ja, samozrejme – ak by to tak nebolo, nebola by som poriadnou členkou Detektívneho spolku –, ale hoci sa snažím zo všetkých síl, neviem premýšľať iba ako detektívka.

Pravdou je, že obe budeme musieť znovu rozmýšľať ako detektívky. Viete, pred chvíľou sme započuli niečo skutočne hrozné, niečo, čo dokazuje, že to, čo sa stalo pá-

novi Curtisovi, nebola obyčajná nehoda alebo nečakaná choroba. Nieкто ho má na svedomí, a to znamená len jediné: Detektívny spolok má nový prípad na vyšetrovanie.

Daisy mi prikázala zapísať doterajšie dôkazy do zápisníka Detektívneho spolku. Vždy zdôrazňuje, aké je dôležité zapisovať poznámky – a je presvedčená, že ona by ich nemala písať. Poznámky prischli mne – ja som sekretárka spolku, a taktiež podpredsedníčka, a Daisy je predsedníčka. Hoci som rovnako dobrá detektívka, ako je ona (dokázala som to počas nášho prvého skutočného prípadu, vraždy slečny Bellovej), som úplne iná ako Daisy. Rada o veciach premýšľam, až potom konám, kým Daisy sa vždy musí vrhať do vecí strmhľav, ako lovecký pes za korisťou, a preto jej nezostáva veľa času na zapisovanie poznámok. Aj vzhľadovo sme úplne rozdielne: ja som tmavovlasá, nízka a zavalitá, kým Daisy je vysoká, štíhla ako chrt a má nádherné blond vlasy. Napriek tomu sme najlepšie kamošky a spolu tvoríme skvelý tím na odhaľovanie zločinov.

Asi by som to mala skrátit' a vysvetlit', čo sa stalo a kto je pán Curtis.

Všetko sa začalo, keď som prišla k Daisy domov, do Fallingfordu, na Veľkú noc a jej narodeniny.

2

Jarný semester na našej škole v Deepdeane bol celkom bezpečný a obyčajný. Po všetkých udalostiach, ktoré sa tam zomleli minulý rok, to bolo celkom prekvapivé – mám na mysli tú vraždu a potom zdesenie, keď školu takmer zatvorili. No jarný semester prebehol pokojne, bez náznaku nebezpečenstva či smrti, a veľmi ma to potešilo. Najvzrušujúcejší prípad, ktorý sme nedávno vyšetrovali, bol prípad žaby v Kittinej posteli.

Predpokladala som, že pobyt vo Fallingforde dopadne rovnako. Keďže píšem do nového zápisníka, len objasním, že Fallingford je Daisin dom: typické anglické vidiecke sídlo so stenami obloženými drevom, okolo sa rozprestierajú rozsiahle pozemky, je tu bludisko a dokonca aj obrovský araukáriový strom uprostred príjazdovej cesty. Spočiatku som sa domnievala, že ten strom je umelý, ale potom som ho preskúmala a zistila som, že je živý.

Musím povedať, že Fallingford vyzerá ako dom vystrihnutý z knižky. Má vlastné lesy a jazero, štyri scho- diská (Daisy je presvedčená, že sa tam ukrýva tajná chodba, len ju ešte neobjavila) a ohradenú zeleninovú záhradku, ktorá je rovnako skrytá ako tá, ktorú našla Mary Lennoxová v *Tajnej záhrade*. Zvonku vyzerá ako veľkolepý štvorec z teplého žltého kameňa, ku ktorému obyvatelia po stáročia pristavovali nové časti, a vnútri sa ako v čarovnej škatuľke ukrývajú miestnosti, scho- diská a chodby, ktoré sa rozvetvujú a spájajú na troch rôznych miestach. Nachádzajú sa tam celé krdle vypcha- tých vtákov (napríklad vypchatá sova na odpočívadle na prvom poschodí), koncertné krídlo, niekoľko špa- nielskych truhlíc a dokonca skutočné brnenie na chod- be. Rovnako ako v Deepdeane, so všetkým sa zaobchádza ľahkovážne, pritom všetko je staré a ošúchané, až mi chvíľu trvalo, kým som si uvedomila, aké vzácne sú tie predmety. Daisina mama necháva svoje šperky na toa- letnom stolíku, psy po blatistej prechádzke utierajú do uterákov, ktoré boli svadobným darom od kráľa pre Daisinu starú mamu, a v knižnici Daisy ohýba rohy kníh z prvej edície. Nič tu nie je mladšie ako Daisin otec. A tak zrazu náš lesklý biely dom pripomínajúci svadob- nú tortu pôsobí falošne.

Dorazili sme v rodinnom aute, ktoré riadil šofér O'Brian (zároveň pracuje ako záhradník – v porovnaní s našou rodinou sa zdá, že Wellsovci nemajú dostatok služobníctva, a premýšľam, či to je dôvod, prečo je ich dom taký ošarpaný), v slnečné sobotné ráno, šiesteho apríla. Vošli sme zo svetla do veľkej tmavej vstupnej haly s kamennou podlahou (kde sa na vás v prítmí hrozivo týči brnenie) a Chapman, starý správca domu Wellsovcov, nás tam privítal. Je bielovlasý, zhrbený a v tejto domácnosti slúži už tak dlho, že začína chradnúť, rovnako ako kyvadlové hodiny. Boli tam aj dva psy – malá kokeršpanielka Millie, ktorá poskakovala okolo Daisiných kolien, a starý, tučný žltý labrador Hriankoš, ktorý sa kolísal sem a tam na stuhnutých labkách a stonal, akoby bol chorý. Chapman, ktorý sa zohol s rovnakým zastonaním ako Hriankoš (je naozaj staručký – ustavične som sa strachovala, že sa uprostred niečoho zatrasie ako hrdzá hračka), aby zdvihol Daisin kufor, povedal: „Slečna Daisy, je skvelé, že ste doma.“

Vtom sa z knižnice vyrútil Daisin otec – lord Hastings. (*Lord Hastings* je meno Daisinho otca, hoci má priezvisko Wells ako Daisy – zrejme, keď sa stanete lordom, dostanete ďalšie meno, aby ste ukázali, aký ste dôležitý.) Má tučné ružové líca, husté biele fúzy a brucho,

ktoré sa napína pod jeho tvídovým sakom, ale keď sa usmeje, je vernou kópiou Daisy.

„Dcérenka!“ zvolal a vystrel ruky. „Dcérina priateľka! Poznáme sa?“

Daisin ocko je veľmi zábudlivý.

„Jasně, že poznáš Daisy, ocko,“ pripomenula mu Daisy s povzdychom. „Strávila s nami Vianoce.“

„Hazel! Vitaj, vitaj! Ako sa máš? Odkiaľ si? Nevyzeráš ako ostatné Daisine kamošky. Si Angličanka?“

„Je z Hongkongu, oci,“ dodala Daisy. „Nemôže si pomôcť.“

Pevne som stisla prsty okolo rúčok cestovného kufru a snažila som sa udržať si úsmev. Na Deepdeane som si už tak zvykla – a všetci si zvykli na mňa –, že niekedy zabúdam, že som iná. No len čo opustím školu, znovu si na to spomeniem. Keď ma ľudia prvýkrátvidia, hľadajú na mňa a občas si čosi zašomrú popod nos. No väčšinou to povedia nahlas. Viem, že to nemôžem zmeniť, ale želim si, aby som nebola jediná svojho druhu – a taktiež si želim, aby ma nevníмали negatívne.

„Volám sa lord Hastings,“ predstavil sa a očividne sa snažil byť nápomocný, „ale môžeš ma osloviť Daisy ocko, pretože ním som.“

„Veď to vie, oci!“ ozvala sa Daisy. „Už som ti povedala, že u nás predtým bola.“

„Nuž, som nesmierne rád, že ste tu teraz obe,“ vyhlásil jej otec. „Prejdite do knižnice.“ Pohupoval sa na špičkách a spoza fúzov mu vykúkali vráskavé líca.

Daisy si ho podozrivo premerala.

„Ak ide o jeden z tvojich žartov...“ pohrozila.

„Len poď, ty nezbedníčka.“ Ponúkol jej rameno, Daisy sa zaškerila a zavesila sa doňho ako dáma, ktorú sprevádzajú na večeru.

Lord Hastings ju odviedol zo vstupnej haly do knižnice. Nasledovala som ich. Je tam teplejšie a na poličkách sú zoradené ošúchané a opotrebované knihy v kožených väzbách. Je zvláštne porovnávať ju s knižnicou môjho otca, kde všetko spolu ladí a jedna zo služok v nej dvakrát denne utiera prach. Vo Fallingforde vládne naozaj rovnaký neporiadok ako v Daisinej hlave.

Lord Hastings ukázal Daisy, aby si sadla do tučného zeleného kresla pokrytého niekoľkými vankúšmi. Elegantly sa usadila – a ozval sa hlasný a veľmi neslušný zvuk.

Lord Hastings vybuchol do smiechu.

„Nie je to úžasné?“ zvolal. „Čítal som o tom v *The Boy's Own Paper* a okamžite som si to objednal.“

Daisy zamrmľala:

„Ocko, ty si fakt blázon.“

„Ale no tak, Daisy, najdrahšia. Je to skvelý žartík. Nikedy premýšľam, či si vôbec dieťa.“

Daisy sa hneď vzpriamila.

„Ocko,“ povedala, „naozaj si nemyslím, že je v tomto dome miesto pre ďalšie dieťa.“ Ale znovu sa zoširoka usmievala a lord Hastings zase na ňu.

„No pod', Hazel, je čas ísť hore do mojej izby.“

A tak sme šli.

3

Lord Hastings vymýšľal žartíky po celý týždeň.

„Ocko,“ zahundrala Daisy, keď v utorok pri večeri utierala fľak z falošného atramentu zo svojho taniera. „Strápnuješ ma.“

Ale z jej pohľadu naňho, keď sa chichotal do vreckovky, som usúdila, že to nemyslí vážne. Hoci pôsobila Daisy navonok opatrne a slušne, kedykoľvek ju mama sledovala, všimla som si, že jej tajná stránka, múdra Daisy, ktorá sa o všetko dôkladne zaujíma, ustavične vychádza na povrch v prítomnosti lorda Hastingsa. Vedela som, že to niečo znamená. Daisy ukazuje svoju pravú tvár len ľuďom, ktorých má úprimne rada, a tých veľa nie je. V ten deň sme však večerali s lady Hastingsovou, a preto si Daisy dávala pozor, aby sa správala slušne.

„No tak, George,“ zasyčala lady Hastingsová a prebodla očami svojho muža.

Všetci sme sa trochu prikrčili. Tieto prázky sa medzi lordom a lady Hastingsovými čosi naštrbilo. Na Vianoce sa mi Daisina mama zdala dokonale prívetivá, aj keď trochu nečitateľná, ale tentoraz bola ako vymenená – chladná a nahnevaná na celý svet. Stále bola rovnako vysoká, blondá a očarujúco krásna ako na Vianoce, ale teraz jej krása pripomínala porcelánovú vázu, ktorej sa nesmiete dotknúť. Čokoľvek lord Hastings spravil, považovala za zlé. Tráviť čas u nich bolo trochu ako uviaznuť vo vojne, keď vám vojská z oboch strán hádžu ponad hlavy granáty. Poznám rodičov, ktorí majú tichú domácnosť – u nás doma sú občas týždne, keď sa mama s otcom rozprávajú cezo mňa, akoby som bola živý telefón –, ale táto situácia vyzerala inak. Chudák lord Hastings klesal na duchu. Pred izbou lady Hastingsovej sa stále objavovali darčeky v podobe zvädnutých kvetov a polámaných čokolád. Tie potom putovali rovno dolu do kuchyne, ktorá začala pripomínať skleník. S Daisy sme pojedli väčšinu čokolád počas koláčikových prestávok (Daisy trvala na tom, aby sme mali koláčikové prestávky aj počas prázdnin, na počesť Deepdeanu, a ja som nevidela dôvod, prečo namietat').

„On ju ľúbi,“ poznamenala Daisy, vychutnávajúc si pomarančový krém, „a ona ho ľúbi tiež, naozaj, len to niekedy neukazuje. Nakoniec sa spamätá.“

Nebola som si tým celkom istá. Lady Hastingsová zdanlivo trávila väčšinu času zamknutá vo svojej spálni alebo na telefóne vo vstupnej hale, čosi šepkala do slúchadla, a keď sme sa priblížili, stíchla.

Nielen Daisy a ja sme sa stali rukojemníkmi hádky medzi jej rodičmi. Na prázdniny prišiel domov aj Daisin brat Bertie, ktorý študoval v poslednom ročníku na Etone.

Bertie sa až znepokojivo podobal na Daisy – Daisy natiahnutá ako indický kaučuk a ostrihaná dohola –, ale ak Daisy syčala ako raketa, Bertie vrčal ako rozzúrený vlk. Stále sa rozčuľoval, a len čo prišiel, začal šramotiť po dome. Nosil svetlozelené nohavice, vlastnil rozladené ukulele a trval na tom, že na ňom bude vyhrávať v nepárnych denných a nočných hodinách. (Daisy tvrdila, že vedel zahrat len tri piesne a všetky boli neslušné.) A mal kamoša menom Stephen Bampton.

Veľmi ma potešilo, že Stephen nebol nervák. Bol nízky a zavalitý, mal hladké ryšavé vlasy, pôsobil jemne a trochu smutne. Hľadel na mňa, akoby som bola človek a nie cudzinka z Orientu, tak som si ho rýchlo obľúbila.

Tešila som sa, že tu bol, pretože tieto prázky sa mi Fallingford zdal cudzí – alebo mi pripomínal, že ja som cudzinka. Bertie si nahnevane brnkal na ukulele, lord a lady Hastingsovci sa hádali, Daisy poskakovala po dome a ukazovala mi tajné skryše, hniezda belorítok, meč, ktorý pat-

ril jej pradedovi, a ja som začala túžiť po lepkavom teple a umelých kvetinových dekoráciách u nás doma v Hong-kongu.

Poslednou osobou v dome – okrem kuchárky a gazdinej pani Dohertyovej a slúžky Hetty – bola slečna Alstonová, Daisina guvernantka. Na Deepdeane bola počas prázdnin vždy nejaká guvernantka, aby pomáhala Daisy s prípravou a držala ju ďaleko od problémov, a tiež aby pomáhala lordovi Hastingsovi písať listy.

„Keď sa o to pokúša sám, vždy sa popletie, chudáčisko,“ vysvetlila mi Daisy.

Tieto prázky však nudná, hlúpa slečna Rosová, ktorú sme museli pretrpieť na Vianoce, celkom nevysvetliteľne odišla.

„Stručne nám to oznámila po telefóne!“ poznamenala stále rozhorčená lady Hastingsová. „Nehorázne!“

A tak miesto guvernantky zaujala slečna Alstonová.

Slečna Alstonová bola, ako by ju nazvala Kitty, naša spolubývajúca z Deepdeanu, staromódna žena. Stelesňovala intelektuálnu starú dievku: nosila škaredé neformálne oblečenie bez zvýrazneného pásu, vlasy jej trčali v ťažkom chumáči nad čelom a vždy so sebou vláčila obrovskú kabelku z odpornej hnedej bravčovej kože. Na prvý pohľad vyzerala ako sivá myška, nenápadná a nudná, ale zdanie klamalo. Čím viac hodín sme mali so slečnou Alstonovou,

tým viac sme si uvedomovali, že vôbec nebola nudná. Naopak, bola zaujímavá.

Slečna Rosová viedla našu prípravu v Deepdeane ako generál, ktorý nesmie strácať čas, ale slečna Alstonová zvolila odlišný prístup. Keď sme pracovali na latinskom preklade o Hannibalovi, zastala a začala rozprávať o slo-
noch. Keď sme sa učili o vode, vzala nás von pozorovať
oblaky. Keď sme čítali Shakespearovu divadelnú hru,
spýtala sa nás, či nám bolo ľúto Macbethovcov. Odveti-
la som, že áno (hoci to nemali spraviť), a samozrejme
Daisy odpovedala, že v žiadnom prípade. „Vysvetlite
prečo,“ požiadala nás slečna Alstonová, a na takmer pol-
hodinu sme zabudli, že si vypracúvame domáce úlohy
počas prázdnin s guvernantkou.

Najzvláštnjšie bolo, že medzi dospelými sa slečna Al-
stonová správala ako iný človek. Bola úplne obyčajná. Keď
sa nám nevenovala, sedela s lordom Hastingsom, pripra-
vovala mu listy, spisovala zoznamy a objednávala mu jojo
a falošné fúzy z katalógov *Boy's Own Paper*. Lord Hastings
považoval slečnu Alstonovú za totálne nudnú ako my s Dai-
sy, než nás začala učiť: „Dokonca sa nesmeje na mojich
vtipoch!“ sťažoval sa.

„To ma vôbec neprekvapuje,“ odvetila Daisy a potľap-
kala ho po hlave, akoby hladkala Hriankoša. „Mami, kde
si natrafila na slečnu Alstonovú?“

„Bože, ako si to mám pamätať?“ vyštekla lady Hastingsová, ktorá sa práve snažila striasť psie chlpy zo svojej pláštenky. „Asi v agentúre. Bol tam nejaký list... Panebože, Daisy, prečo sa sťažuješ na svoju guvernantku? Veľmi dobre vieš, že sa o teba nemôžem starať.“

„To je jasné,“ odsekla Daisy chladne. Viem, čo sa skrývalo za otázkou. Daisy chcela pochopiť slečnu Alstonovú a zistiť, prečo je taká odlišná, ale neexistovala na to jednoduchá odpoveď. Slečna Alstonová bola naďalej v súkromí zaujímavá a na verejnosti nudná, a my s Daisy sme čoraz viac horeli zvedavosťou, čo sa za tým skrýva.

4

Keď lady Hastingsová práve záhadne netelefonovala, trávila všetok čas organizovaním Daisinej narodeninovej oslavy – hoci bolo celkom zrejmé, že oslava bude v skutočnosti patriť lady Hastingsovej, nie Daisy.

„Detské čajové posedenie!“ vyhrkla Daisy pohrdavo. „Koľko si myslíš, že mám rokov?“

Daisy si aspoň mohla pozvať hostí. Potešilo ma, že Kitty a Beanie, naše spolubývajúce z Deepdeanu, prídu na víkend. Pobyt vo Fallingforde ma nútil myslieť takmer túžobne na deepdeanské svrbivé deky a vôňu vypratého oblečenia a vareného jedla. V piatok ráno sme sedeli v jedálni a ja som zjedla polovicu hrianky s domácim maslom a slivkovým lekvárom zo sliviek z fallingfordskej záhrady, keď sme začuli vrčanie a vŕzganie auta na príjazdovej ceste.

Daisy vstala a nechala napoly zjedeného údenáča.

„Kitty!“ zvolala. „Beanie!“

Odsunula stoličku a vystrelila do vstupnej haly ako raketa. Nasledovala som ju, stále som prežívala a oblizovala som si džem z lepkavých prstov, vo dverách jedálne som zabočila doľava – a narazila som rovno do Daisinho chrbta.

Zjajkla som a chytila som sa jej svetra, aby som nespádla.

„Daisy,“ zašomrla som. „Čo doparoma...“

Daisy stuhla ako Millie, keď zbadá zajaca.

„Zdravím,“ ozvala sa. „Kto ste?“

Natiahla som krk, aby som zistila, s kým sa rozpráva. Pod oblúkom kamenného vchodu stál muž. Na dospeláka vyzeral celkom mlado. Mal široké ramená a úzky pás ako muž z nejakej reklamy. Keď vchádzal do vstupnej haly, elegantne sa prikrčil a ja som si všimla, že má peknú tvár, hebké tmavé vlasy a úsmev ako z reklamy na zubnú pastu. Vôbec nezapadal do prostredia fallingfordskej vstupnej haly.

Muž sa žiarivo usmial na Daisy.

„Ty musíš byť Daisy,“ prehovoril. „Malá oslávenkyňa.“

„Áno,“ prisvedčila a so svojím najkrajším úsmevom podišla k nemu, aby mu podala ruku – hoci viem, že kypela od zlosti, že ju nazval malou – a horela zvedavosťou, kto je tento muž a ako je možné, že ju pozná, keď ho nikdy nestretla. Viete, Daisy nenávidí, keď je niekto o krok pred ňou.

Vtom sa dvere do jedálne znovu rozleteli a objavila sa za nami Daisina mama.

„Mami,“ povedala Daisy nadnesene. „Kto to je?“

„Panebože!“ zvolala lady Hastingsová. Jej hlas znel nadšene a líca jej zružovali. „Aké milé prekvapenie! Nečakala som, že dorazíš tak skoro, Denis. Daisy, drahá, toto je môj priateľ Denis Curtis. Prišiel na tvoju oslavu. Buď k nemu milá.“

„Vždy som predsa milá,“ odvetila Daisy a so žiarivým úsmevom hľadela na pána Curtisa, no vedela som, že vo vnútri zúri.

„Tvoja mamička a ja sme veľmi dobrí priatelia,“ poznamenal pán Curtis, ktorý si asi myslel, že máme sedem rokov.

„Denis je nesmierne bystrý,“ pochválila ho lady Hastingsová a štychla pána Curtisa do ruky. „Obchoduje so starožitnosťami, vieš? O krásnych veciach vie všetko. Tento víkend sa na nejaké pozrie tu u nás vo Fallingforde. Ale... Daisy, chcem tvojho otca prekvapiť. Nič mu neprezrad.“

Než sa Daisy stihla ovládnuť, prižmúrila oči.

„Naozaj?“ spýtala sa.

„Áno!“ Lady Hastingsová teraz doslova pištala. „Vieš, aký je niekedy sentimentálny. Ale len si to predstav, aké by to bolo vzrušujúce, keby sa ukázalo, že niektoré z tých

odporných obrazov majú aspoň nejakú hodnotu! Mohla by som sa ich zbaviť a kúpiť si nové, krásne!“

To ma znepokojilo. Ale ešte viac ma znepokojovalo, ako sa pán Curtis usmieval na Daisinu mamu, a že sa dotýkal jej ruky oveľa dlhšie, ako bolo nutné. Išlo o akúsi dospelácku nechutnosť, ktorej som nerozumela... alebo aj rozumela, no nechcela som rozumieť.

5

Na príjazdovej ceste sa opäť ozvalo škripanie – kolesá auta a kroky –, ale keď sa dvere otvorili, ani tento raz sa v nich neobjavili Kitty s Beanie. Stála tam zavalitá stará dáma, vlasy mala zopnuté do drdola, na sebe mala zamazaný kožuch, okolo krku niekoľko šálov a jej oblečenie spolu vôbec neladilo.

„MARGARET! DAISY!“ skríkla, zamávala rukami a všetkými šálmi. „TAK SOM TU!“

Lady Hastingsová sa otočila a pozrela sa na ňu so zatútanými perami.

„Dobrý deň, teta Saskia,“ pozdravila ju. „Ale kdeže, nemusíte čakať, kým vás pozveme dnu. Denis, toto je Saskia Wellsová, Georgova teta.“

Teta Saskia sa vrútila do vstupnej haly, cestou odhodila pestrofarebné rukavice, z kožucha jej vypadlo niekoľko chlupov a pritisla si Daisy na prsia. Mňa si zrejme nevšimla.

„DAISY!“ zvolala opäť. „Kde máš brata? Kde je tvoj drahý otec? Dnes oslavuješ narodeniny! Dvanásť rokov! Taký krásny vek. Priniesla som ti darček. Je tu niekde... ibaže by – ach, bože, asi som ho zabudla v obchode Bridesnades'. Bol to šál, teda aspoň si myslím... Á, nie, počkaj – tu je!“

A vytiahla ruku z vrečka svetra. Držala v nej malý štvorček pokrčenej látky.

„Nie je nádherný?“ nadchýnala sa teta Saskia. „Je hodvábný. Aspoň si myslím. No možno sa mýlim.“

„Ďakujem, teta Saskia,“ odvetila Daisy. „Narodeniny mám zajtra. A budem mať štrnásť.“

„Samozrejme!“ vyhrýkla teta Saskia a žmurkla. „Samozrejme, že zajtra. Povedala som niečo iné? A, bože dobrý, kto je toto? Daisy – Daisy, drahá,“ znovu si ju pritiahla k sebe a zahučala ako lodná siréna, „zdá sa, že máte vo vstupnej hale *ORIENTÁLKU*.“

Vyslovila to, akoby som bola medveď alebo had.

„Ja viem, teta Saskia,“ povedala Daisy. „To je moja kamarátka Hazel. Hovorila som ti o nej. Je u mňa na návšteve.“

„No teda!“ zhýkla teta. „To sú mi novinky! Za mojich čias by to nikto nedovolil.“

„Určite nie,“ pritakala Daisy zdvorilo. Teta Saskia sa otočila k lady Hastingsovej a Daisy sa ku mne naklonila

a pošepla mi: „Za jej čias strieľali služobníctvo a jedli chlieb z lepidla na tapety. Minulosť je hrozná, ale starým ľuďom to nedochádza.“

Trochu ma tým utešila. Ale len trochu.

Potom z hudobnej miestnosti vyšla slečna Alstonová, ktorá doteraz pripravovala materiály na naše vyučovanie. V sobotu budeme mať voľno na počesť Daisiných narodenín, ale dovtedy sme museli makať. Jednou z mála podobností medzi Fallingfordom a Deepdeanom je presvedčenie dospelákov, že akýkoľvek voľný čas je pre deti nebezpečný. Asi sa boja, že by sme niečo vyparatili.

Slečna Alstonová uvidela vo vstupnej hale pána Curtisa s kufrom pri nohách. Na chvíľu naňho nehybne zížala. Hľadela som na ňu. Na tvári sa jej mihol veľmi zvláštny výraz – akési urputné odhodlanie, akoby si niečo zaumienila a nemohla sa dočkať, až sa do toho pustí. Vzápätí sa však opäť zatvářila neprítomne. Prstami zovrela popruhy na svojej napratanej hnedej kabelke, otočila sa na päte a odkráčala späť do hudobnej miestnosti. Pán Curtis zrejme zachytil jej pohyb kútikom oka, pretože sa za ňou zmätene obzrel.

Čudné, pomyslela som si. Z výrazu slečny Alstonovej som usúdila, že pozná pána Curtisa, ale zdalo sa, že pán Curtis ju vôbec nepozná. Samozrejme, videl z nej len temeno hlavy a ramená, ale to by malo stačiť. A navyše, od-

kiaľ by poctivá, seriózna žena, akou je slečna Alstonová, poznala elegantného šviháka, akým je pán Curtis? Slečna Alstonová odrazu pôsobila v mojich očiach ešte zvlášťnejšie a zaujímavejšie ako doteraz. Letmo som sa pozrela na Daisy a videla som, že si to tiež všimla. S kamenným pohľadom uprene hľadela na pána Curtisa. Takmer som počula, ako si v duchu hovorí: „To je podozrivé.“

Zo záhrady prišiel lord Hastings a oprášil si lístie z prešívanej bundy. Užasnuto sa rozhlíadal okolo seba.

„No páni!“ zvolal. „Dobrý deň! Hostia! Teta Saskia, aké milé prekvapenie. A... vy ste kto?“ Pozrel sa na pána Curtisa spod vytŕčajúceho bieleho obočia a podal mu tučnú, ružovú ruku.

„Denis Curtis,“ predstavil sa pán Curtis. „Som priateľ vašej manželky. Stretli sme sa pred niekoľkými mesiacmi na večierku v Londýne. Pozvala ma na návštevu.“

Slovo priateľ vyslovil s akýmsi posmešným podtónom. Všetci sme to počuli. Zovrelo mi srdce. Lord Hastings si odkašľal a nepozrel sa na lady Hastingsovú.

„Skvelé,“ odvetil sucho. „Naozaj skvelé. Verím, že sa vám u nás bude páčiť, hm?“

„Určite áno.“ V jeho hlase bolo počuť náznak smiechu. „Taký nádherný starý dom. Výnimočný. Teším sa na prehliadku.“ Pri tých slovách sa žiarivo usmial na lady Hastingsovú.

„Samozrejme,“ povedal lord Hastings. „Samozrejme. Margaret, nevadilo by... Chcem povedať, pôjdem si na chvíľu posediť do knižnice. Saskia, pôjdeš so mnou?“

Všimla som si, ako z lorda Hastingsa priam sršalo zúfalstvo, keď viedol tetu Saskiu do knižnice a volal: „Chapman! Haló, Chapman!“

Vôbec sa mi nepáčil ten nafúkaný drzáň, pán Curtis. Daisy, ktorá sa chvela od hnevu, mala očividne rovnaké pocity. Čosi sa skrývalo za jeho zvonivým hlasom, ako by rozprával súkromný vtip, a ako Daisinej mame neustále zružovali líca... Niečo tu nesedelo.

Vchodové dvere sa znovu so zavázaním otvorili a všetci sa otočili.

„Zdravím,“ ozvala sa Kitty. „Klopali sme, ale nikto neotváral. Beanie si nevládze odnieť kufor, tak zostal vonku. No teda, meškáme?“

6

Chvíľu som sa domnievala, že sme už v kompletnej zostave, ale potom, tesne po obede (jedli sme studené kurča s novými zemiakmi a ako dezert lahodne krémový rebarborový koláč) dorazil posledný hosť. Zjavil sa pred vchodom so všetkou svojou slávou. Motor strieborného auta, ktoré spredu pripomínalo vesmírnu raketu, nechal bežať a prirútil sa dnu, mával rukami a pokrikoval. Bol to brat lady Hastingsovej, Daisin strýko Felix, a vyzeral rovnako mlado a očarujúco ako jeho sestra.

Na Deepdeane sa o ňom šírilo množstvo klebiet – vraj pracuje ako tajný agent, dvakrát sám zachránil Britániu a dostal za to ďakovný list od kráľa –, takže keď teraz stál predou mnou, mala som pocit, že hľadím na postavu z knihy. Navyše sa až znepokojivo podobal na nejakého krajšieho hrdinu zo špionážneho románu. Blond vlasy mal uhladené dozadu, oblek dokonale vy-

žehlený, z náprsného vrecka na saku mu trčala žiarivo-biela hodvábná vreckovka a na ľavom oku mal nasadený malý, lesknúci sa monokel – sklenú šošovku na jedno oko.

Auto nechal O'Brianovi, aby ho zaparkoval do starých stajní, a vybehol po schodoch, kde sme stáli my štyri (Kitty vyvaľovala oči tak, ako som chcela aj ja, a Beanie vzrušene vyhrkla: „Ó!“), zohol sa a pobožkal Daisy ruku. „Ahoj, Daisy,“ pozdravil ju a žmurkol na ňu.

„Dobrý deň, strýko Felix,“ odvetila Daisy, uklonila sa a opätovala mu žmurknutie.

Zdalo sa, že strýko Felix vždy urobil tú správnu vec. Pobožkal ruku aj mne, Kitty a Beanie, a Kitty sa trochu zatočila hlava (no takmer aj mne). Potom rýchlo vošiel dnu a každého pozdravil.

Hriankoša a Millie tľapol po zadku, Bertieho priateľsky šťuchol do ramena, Stephenovi potriasol rukou, lady Hastingsovú jemne pobožkal na líce, lorda Hastingsa potľapkal po chrbte a tete Saskii sa uklonil. Pánovi Curtisovi sa ušlo len strohé a odmerané podanie ruky a premeranie od hlavy po päty. Keď takto stáli vedľa seba, znovu som si uvedomila, aký je pán Curtis príšerný. Obaja dobre vyzerali, ale pán Curtis bol vo vnútri hrubý, arogantný a odporný, kým strýko Felix vyžaroval niečo, čo vás nútilo naňho ustavične zívať.

Pán Curtis sa odšuchtal preč a zamrmal, že si ide prezrieť obrazy na poschodí, Daisy sa postavila na špičky a nahnevane začala šepkať strýkovi Felixovi do ucha. Vedela som, že mu opisuje príchod pána Curtisa. Nadvihol obočie – ešte aj jeho obočie vyzeralo elegantne – a niečo potichu odvetil.

„Vraj sa nemám trápiť,“ šepla mi Daisy, keď sa ku mne vrátila s vráskou medzi obočím, ktorá sa tam objaví vždy, keď ju niečo znepokojí. „Hovorí, že o nič nejde. Strýko Felix sa nezvykne mýliť, ale... veď vieš.“

Prikývla som. Nezdalo sa, že o nič nejde.

„Ešteže je tu,“ pokračovala Daisy a hľadela pri tom na svojho strýka, ktorý kráčal po schodoch do svojej izby. „Dá na všetko pozor... Aspoň to. Ach, nepáči sa mi to! Prečo mi neverí? To sa naňho nepodobá!“ Prekrížila si ruky na hrudi a pokrčila nosom ešte viac ako zvyčajne. Nevedela som, čo mám povedať.

Bolo zvláštne, že jediná osoba, pred ktorou sa strýko Felix nesprával zdvorilo, bola slečna Alstonová. Stretli sa na chodbe, keď nás slečna Alstonová prišla vziať na poobedné vyučovanie: keď ho uvidela, celá stuhla a vyzerala nespoja. Jej rozpaky sa akoby preniesli na strýka Felixu, podali si ruky ako roboti, on na ňu žmúril cez monoklové sklíčko a slečna Alstonová vystrčila bradu.

„Vy ste Daisin strýko, predpokladám,“ poznamenala slečna Alstonová chladne. „Skvelé. A teraz ma ospravedlňte – podťe, dievčatá...“

Rýchlo odkráčala do hudobnej miestnosti a my sme museli ísť za ňou. Obzrela som sa a strýko Felix so zdvihnutým obočím civel do prázdna. Vyzeral celkom pobavené, ale akosi mi unikalo, prečo. Naozaj slečna Alstonová odolala jeho šarmu? Pôsobila ešte zvláštnejšie ako predtým. A prečo sa k nej nesprával zdvorilo ako k nám ostatným? Domnievala som sa, že sa asi nemajú v láske – ale prečo? Ďalšia záhada tohto čoraz záhadnejšieho víkendu.

7

V ten večer sme sa s Daisy, Kitty a Beanie prezliekli na večeru v detskej izbe na druhom poschodí. Tu Daisy spáva – a počas návštevy sme tu boli ubytované všetky. Bolo veľmi zvláštne obliekať si tie najkrajšie šaty v takej ošumelej miestnosti: vzorovaná tapeta sa odlupovala po pásikoch, koberčeky sú rozstrapkané a rámy postele sú úplne otlčené, akoby do nich búchali kladivom. Sviečky v svietnikoch nám osvetľovali tváre a ruky, a naše šaty v nich pôsobili mdllo a vyblednuto. Daisy si obliekla šaty z ružového hodvábu a ja som cítila, že jej všetky závidíme, najmä ja – hoci som v ružovej vyzerala nezdravo bledá ako dieťa škriatkov.

„Tvoja teta je dosť čudná, ale tvoj strýko sa mi páči,“ skonštatovala Kitty a prečesávala si husté hnedé vlasy. „Je brutálne pekný.“

Zachytila som Daisin pohľad a usmiali sme sa na seba. Podľa Kitty je každý brutálne pekný.

„Naozaj je špión?“ vyzvedala Beanie. „Viem, že to všetci tvrdia, ale...“

Daisy sa zatvárala tajomne.

„To ti nemôžem prezradiť!“ odvetila. „Ak by bol, zradila by som štátne tajomstvo. Mohli by ma zastreliť.“

„Ach!“ Beanie si pritisla ruku na ústa. „Nechcem, aby ťa zastrelili. Prepáč.“

„Netráp sa,“ povedala veľkoryso. „Budem sa tváriť, že sa nič nestalo.“

Všimla som si, ako Kitty prevrátila oči.

„Neviem, kto sa mi páči viac,“ ozvala sa, „tvoj strýko alebo priateľ tvojej mamy. Obaja sú príťažliví.“

„Pán Curtis nie je príťažlivý,“ rázne ju opravila Daisy.

„Veru nie,“ pridala sa Beanie, ktorá bojovala s uviazaním stuhy okolo pásu. „Je príšerný. Vždy ma pri ňom... strasie ako pri pohľade na odporného pavúka. A predtým do mňa narazil a nahučal na mňa, nech sa pozerám pred seba.“

Bola som v šoku. Beanie je drobná a rozkošná, a má také utrápené hnedé oči, že je hrozné si predstaviť, ako sa k nej niekto kruto správa.

„Ach, poď sem, Beans, pomôžem ti.“ Kitty pritiahla Beanie bližšie k sviečke a snažila sa opraviť ovisnutú mašľu. „Určite si ho len zle pochopila.“

„Určite nie,“ zamrmlala Daisy potichu, keď sme s klopkaním schádzali po schodoch v našich slávnostných to-

pánkach. „Šla som dolu po schodisku pre služobníctvo a na odpočívadle na prvom poschodí som prekvapila pána Curtisa, ktorý si myslel, že je sám. Držal si pred nosom starú modrobielu vázu, ktorá stojí na skrinke pred izbou tety Saskie. Bolo jasné, že odhaduje jej hodnotu a potom – nevšimol si ma za sebou – si čosi zahundral popod nos. Asi povedal ‚Ming‘. Hazel, nepáči sa mi to. Nikdy predtým som o ňom nepočula, no zrazu sa s ním mama kamaráti a nechá ho tu prehrabávať sa vo veciach bez ockovho vedomia. Ako zistíme, či má niečo za lubom?“

„Nemôžeš sa znovu pozhovárať so strýkom Felixom?“ zisťovala som. „Ak by... ehm, vedel by pomôcť?“

„Nie, ak sa bude naďalej správať ako predtým!“ zvolala Daisy. „Neviem, čo sa mu porobilo. Zvyčajne ma pozorne počúva – nie ako ostatní dospeláci.“

Strýko Felix ma začal zaujímať čoraz viac.

„Neostáva nám nič iné, len sledovať pána Curtisa tento víkend,“ pokračovala Daisy. „Možno o nič nejde, ako tvrdil strýko Felix. Ale ak sa mylí, nechcem na to prísť neskoro. Pán Curtis sa ničoho nedopustí, keď z neho nespustíme zrak. Súhlasíš?“

„Súhlasím,“ odvetila som. „Zasvätime do tohto plánu aj Kitty a Beanie?“

„Nie!“ namietla Daisy. „Len by všetko pokazili. Toto je práca iba pre Detektívny spolok.“

„Iba pre Detektívny spolok,“ zopakovala som. V duchu som sa zaradovala.

Má pán Curtis niečo za lubom? Premýšľala som cestou do jedálne. Nebola som si istá, ale s Daisy sme sa opäť pustili do supertajnej misie Detektívneho spolku a prídeme tomu na koreň.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Záhady slečien Wellsovej & Wongovej: Čaj s kvapkou jedu.

Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si môžete zakoupit celou knihu.